

Tot és ara i res

Joan Vinyoli

Tot és ara i res

El que jo sóc és un concupiscent,
però no perdo, mal que ho sembli,
del tot la mesura:

els crepitars d'agost
vora la mar, la llum meridiana,
les pluges de setembre, els coures octubres,
les gleves roges dessagnant-se com entranyes,
els arbres enteranyinats on les aranyes aguaiten
l'insecte amb ulls vermells fins que l'atrapen i el devoren,
les branques negres fent crec-crec amb pes de neu als hiverns,
m'estrenyen fort, em fan caure, contemplativament. És un dir...

Pregunto si no és
un gran consol dir la paraula "pluges"
i fer que plogui tot un llarg
matí d'abril,

on a recer d'una ala
de plom prenyada de tempesta
puja en espiral el cant d'un rossinyol
afemellat, des del fullam espès
que esquinça i omple de memòries
els racons emborlats de dàlies.

Quin jardí?

Quina era sola? Quins pallers? Quin rec?
L'arbre ja sec s'embeu d'aquestes aigües
filtrades dels orígens,

el fullatge
caduc revé ple de molts ulls d'abril
i la verdor puja compacta
de l'ancestral subsòl de pedra tosca.

Crits

que jo m'invento, que ningú no sent; els morts
flueixen hiperbòlics.

Tot és ara i res.